

endnu videre og sagde, at naar man vil forhandle om at tidsbegrænse Loven af 7. August, maa man holde sig til Folketinget, og han mente, at vilde man have begge Rigsdagens Ting med — Ministeren forekastede mig, at nu nævnede jeg ikke Folketinget, nu nævnede jeg Rigsdagen —, saa risikerede man at komme ud i det tomme Rum, thi det var muligt, at Tingene ikke vilde kunne enes. Det er altid en Mulighed, naar man skal forhandle med Folkerepræsentationen, at der ikke bliver Enighed, der er altid en vis Risiko derved; men højtærede Minister, Kærnen i Sagen er den, at ethvert Ministerium sidder overfor Repræsentationen med den Risiko, at man ikke bliver enig, men man maa søge at appellere til Repræsentationen for at blive enig og komme til et Resultat ud fra den frie Forhandlings Standpunkt, og man maa ikke have en Mester Erik i Baghaanden og sige: Bliver I ikke enige, falder Mester Erik; saa træffer jeg den Afgørelse, jeg vil have. Det var akkurat den estrupske Manér: Bliver I ikke enige om Finansloven til 1. April, bliver I hjemsendt, og saa laver jeg en Finanslov, det har baade den højtærede Finansminister og jeg oplevet adskillige Gange, det var nemlig det eneste sikre i den estrupske Periode, at den 1. April kom man hjem — i den Henseende har vi slet ingen Sikkerhed mere —, det har vi oplevet saa mange Gange. Den højtærede Finansminister sagde; at han havde fulgt med i Politik siden først i Halvfjerdserne. Det lyder maaske forunderligt for den højtærede Finansminister, men det har jeg ogsaa, jeg skrev min første politiske Artikel i 70erne, og jeg har fulgt nøje med siden den Tid, og jeg har arbejdet for den parlamentariske Tankes Gennemførelse; det Maal har vi naaet, og jeg vil holde fast derpaa, men jeg vil sandelig ikke holde paa, at et Ministerium, som har faaet en Bemyndigelse af Rigsdagen, kan sætte sig hen og sige: Ja, vi vil nok forhandle om en Forandring, men vi beholder den Myndighed, vi har, indtil Rigsdagen vedtager noget, vi mener er rigtigt. Nej, mine Herrer, De talte om Pistolen og om at gribe i Struben; men Pistolen er ikke i vore Hænder, den er i de Herreres egne.

Saa talte den højtærede Indenrigsminister om, at dette var et længe planlagt Angreb fra min Side paa Folketingsparlamentarismen. Den højtærede Minister er meget stærk i at undersøge Menneskers Motiver; jeg erindrer, at han, den Gang da jeg arbejdede paa at faa Forsvarssagen i Orden og faa Militærlovene ført igennem, fremsatte

den Paastand, at alle de Penge, der her skulde gives ud, var kun en Udgift, der skulde til for at faa det ærede Medlem fra Ringkøbing ophøjet til Minister. Ja, den Slags Paastande kan man tage sig let i en politisk Debat, og en Paastand som den, at dette er et længe planlagt Angreb fra min Side paa Folketingsparlamentarismen, kan jeg tage mig lige saa let, det er kun en Façon, hvorpaa den højtærede Minister vil søge at gøre hele vor Stilling mistænkelig. Der er ingen Grund for den højtærede Minister til at tvivle om vore Ord, naar vi siger, at det, vi ønsker, er kun det, at Ministeriet frasiger sig efter en vis Frist den Myndighed, det fik i August 1914, og at vi benytter denne Frist til at forhandle om, hvilke Foranstaltninger der skal opretholdes, hvilke der kan bortfalde, hvilke nye der eventuelt kan komme til, og hvilken Myndighed man kan give Ministeriet, naar Fristen er forbi. Der er ingen Grund for Ministeriet til at tvivle om, at det er vort Ønske, og jeg er overbevist om, at hvis Ministeriet vilde tro paa det, vilde vi meget hurtigt komme til et Resultat, men det vil Ministeriet ikke, det kræver sin Villie ført igennem. De sætter deres Nej op mod os, og saa har vi ikke andet at gøre end at sætte vort Nej op mod Ministeriet. Hvad deraf følger, ved Ministeriet vel bedst selv. Men Ministeriet kan ikke komme her og sige, at vi fornægter Folketingsparlamentarismen. Det er Ministeriet, der sidder med et Flertal i Folketinget; det er Ministeriet, der truer med at kaste Sagen til Side. De sidder med Flertallet, de har Ansvaret.

Borghjerg: Overfor en Afbrydelse fra en af mine ærede Meningsfæller her i Salen vilde det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) hævde, at den Brindring om den privilegerede Valgret, der desværre endnu findes i Landstinget, de 18 landsstingsvalgte, var noget, den radikale Regering egentlig havde Hovedansvaret for, fordi de var kommet ind ved den Forhandling, som førtes i Begyndelsen af 1915 mellem Repræsentanter for Højre og Regeringen. Det er ingen historisk rigtig Fremstilling. Forud for denne Overenskomst forelaa der nemlig fra store Dele af Venstre og særlig fra Landstingets Venstre et ivrigt Ønske, til Tider et stærkt Krav, om under en eller anden Form at beholde de 12 kongevalgte. Og dette Ønske, særlig fra Landstingets Venstres Side, voldte Grundlovsforhandlingerne store Vanskeligheder. Derfor gjaldt det om at finde en Form, hvorunder disse 12 kongevalgte paa en eller anden